

Hynek Jeřábek

Úspěšné ženy ve stínu slavných mužů

Příběhy pěti žen,
které ovlivnily podobu
sociologického výzkumu

Úspěšné ženy ve stínu slavných mužů

Příběhy pěti žen, které ovlivnily
podobu sociologického výzkumu

Hynek Jeřábek

Recenzovaly:

prof. PhDr. Dana Hamplová, Ph.D.

doc. PhDr. Helena Kubátová, Ph.D.

Vydání e-knihy je podpořeno z prostředků katedry
sociologie FF ZČU – Institucionální podpora.

Vydala Univerzita Karlova, Nakladatelství Karolinum

Redakce Eva Flanderková

Grafická úprava Jan Šerých

Na obálce je použit portrét Marie Jahodové (1950),
Archiv für die Geschichte der Soziologie in Österreich,
Universität Graz.

Sazba DTP Nakladatelství Karolinum

Vydání první

© Univerzita Karlova, 2019

© Západočeská univerzita v Plzni, 2019

ISBN 978-80-246-4382-3

ISBN 978-80-246-4390-8 (pdf)

Univerzita Karlova
Nakladatelství Karolinum 2020

www.karolinum.cz
ebooks@karolinum.cz

Obsah

Úvod	7
Kapitola 1: Hull-House Maps and Papers a Florence Kelleyová	14
Kapitola 2: Chicagská škola a Vivian M. Palmerová	25
Kapitola 3: Marie Jahodová (<i>Hynek Jeřábek a Kristýna Lišková</i>)	32
Kapitola 4: Herta Herzogová (<i>Herta Herzogová-Massingová</i>)	44
Kapitola 5: Elisabeth Noelle-Neumannová	57
Závěr	80
Bibliografie	85
Summary	91
Zusammenfassung	92
Obrazová příloha	93
Jmenný rejstřík	100

Úvod

Kolik slavných žen znáte z dějin sociologie? Čím se zabývaly? Čím byly významné? Proč by měly být připomenuty? Nabízené příběhy žen, které v průběhu dvacátého století přispěly k sociologickému výzkumu a jeho metodologii, snad trochu napraví jednostranný obraz sociologie jako domény sociologů-mužů. Knížka je věnována příspěvkům o pěti ženách. Proč právě těchto pět žen? Čím se lišily od všech ostatních žen, o nichž knížka nepojednává? Byly něčím výjimečné? A proč je knížka věnována ženám? Vždyť většinu poznatků v prvním období sociologie přinesli patrně muži. Nebo je tomu snad jinak?

Muži byli v počátcích sociologie opravdu tvůrci celé řady spekulativních teorií. O mužích v sociologii byly sepsány stovky učených knih. Knížky o ženách v devatenáctém století i dříve nebo na počátku či v první polovině dvacátého století hodně často hovoří o feministickém hnutí, o boji s muži o rovnoprávnost, o nespravedlnosti, potlačování práv a podobných tématech. Tato monografie také pojednává o ženách, na které se nespravedlivě zapomnělo. Argumentace této knížky se však od feministických důrazů poněkud liší. Všech pět protagonistek představované monografie spojuje nikoli jejich zaměření na boj za práva žen, nýbrž snaha přispět vědeckému poznávání na poli empirické sociologie. A převažující důvod našeho zájmu o ně spočívá v jejich přínosu rozvoji sociologické metodologie, v jejich příspěvcích k tomu, jak provádět empirický sociologický výzkum, v poznávací hodnotě jejich díla. Knížka se snaží uvést ve známost ty jejich objevy, zásluhy a poznatky, na něž dosavadní sociologická literatura neprávem zapomněla.

Některé z výzkumnice, které tvořily ve stínu slavných mužů, se podílely na významných inovacích v sociologickém výzkumu, jiné na nejvýznamnějších výzkumných projektech. Spoluvytvářely výzkumné instrumenty. Napomáhaly vzhledu do komplikovaných výzkumných dat.

Utvářely kombinované modely výzkumu, v nichž našly využití nejrůznější kvalitativní i analytické výzkumné nástroje. Zasloužily se o spolupráci mezi jednotlivými společenskovědními oblastmi. Jejich angažmá bylo významné také pro spolupráci akademického a komerčního (aplikovaného) výzkumu. Řada z nich vykonávala velmi významné funkce v privátní výzkumné sféře a v institucích, které přímo využívaly výsledky akademického i aplikovaného výzkumu v praxi.

Budeme procházet celým dlouhým dvacátým stoletím, v jehož první půli vlastně teprve vznikal empirický sociologický výzkum jako uznávaná součást sociologie. Začínáme na konci devatenáctého století, kdy se před sto dvaceti lety obor sociologie jako samostatná vědní disciplína teprve vyděloval. A na tomto pomyslném startu ještě zdaleka nebyla sjednocena představa o tom, jaké informace vlastně tvoří stavební kameny vznikající společenskovědní disciplíny – teoreticko-empirické vědy – sociologie. Které informace o společnosti, jejích společenských útvarech, jednotlivých společenstvích, komunitách, sociálních skupinách, rodinách, domácnostech nebo jednotlivcích budou tvořit empirický zdroj výpovědí – to vše bylo ještě předmětem diskuse, někdy i vášnivých sporů.

Tato debata nejlépe vynikne, porovnáme-li přístup hnutí *Social Survey* a Chicagské sociologické školy. Představitelky hnutí *Social Survey* stavěly svá zjištění na základě informací o chudinských rodinách, dělnících a jejich domácnostech z určitého správního území. Chicagští sociologové, vedeni ve dvacátých letech minulého století Robertem Ezrou Parkem, údaje o jednotlivcích nepovažovali za dostatečně určující. Studovali naopak tzv. přirozené oblasti „natural areas“, malé skupiny a homogenní společenství. Neshromažďovali údaje o individuích, nýbrž o těchto komunitách. Ty první – a je třeba přiznat, že např. ve Spojených státech to byly především ženy, charitativní pracovnice –, chtěly přesvědčit veřejnost, že je třeba přijmout opatření a zákony, které by chránily většinovou společnost před nebezpečím, které vyplývalo z chudoby, kriminality, násilí, neřesti a dalších společenských problémů. Ti druzí, přestože ne sbírali data o jednotlivcích, ale právě o zmíněných komunitách, se snažili porovnávat jednotlivé komunity mezi sebou a hledat a vysvětlovat zjištěné rozdíly či pravidelnosti a na jejich základě formulovat první teorie opřené o empirická data, tedy teorie nespekulativní. Ty první, vlastně neoprávněně opomíjené, také přispěly ke vzniku vědecké sociologie, i když to nebylo uskutečňováno prostřednictvím tvorby ucelených sociologických teorií nebo systémů.

Na začátku sledovaného období, tedy v první polovině dvacátého století, ještě neexistovaly významné hranice a bariéry mezi základním

a aplikovaným výzkumem. Často byly zakázky a snahy aplikační sféry podnětem pro vysoce sofistikovaný, tedy zcela nerutinní sociální výzkum. Ten mnohdy přinášel nové modely, dílčí teorie. Jindy zde vznikaly nové výzkumné nástroje, metody, přístupy nebo jejich nevšední kombinace. A právě u toho byly mnohdy, dosud pozapomenuté, ženy – sociologické výzkumnice.

Popíšme si stručně, čím si zasloužila naše pětice žen-výzkumnic naši pozornost. Výzkumné nadšení bylo nejprve neseno iniciativou charitativně zaměřených společenských hnutí, jako bylo hnutí *Social Survey*. Florence Kelleyová, jedna z jeho nejvýznamnějších představelek, analyzovala obtížně postižitelné případy práce žen a dětí v nejhudších chicagských rodinách. Podařilo se jí probudit zájem veřejnosti a přesvědčit střední vrstvy, aby se jejich osudy zabývaly. Charitativní společenství žen v komunitním centru Hull-House v Chicagu bylo příkladem efektivně pracujícího týmového modelu výzkumné práce a jeho členky se všechny podílely na významné publikaci tohoto centra *Hull-House Maps and Papers* (1895).

Přímo exemplárním příkladem kolektivní výzkumné práce byl doktorandský seminář Chicagské sociologické školy pod vedením Roberta Ezry Parka a Ernesta W. Burgesse ve dvacátých a třicátých letech dvacátého století. Doktorandi – a byli to všechno muži –, se soustředili nejprve na terénní sběr dat v Chicagu, které bylo jejich „laboratoří“, a pak na jejich analýzu. Pro metodologii jejich výzkumné práce v terénu byla neocenitelnou pomocí školící role Vivian Marie Palmerové. Tato žena-výzkumnice také napsala první praktickou příručku terénní empirické práce sociologa-výzkumníka. Můžeme říci, že Vivian M. Palmerová naučila celou generaci chicagských doktorandů principům metodologie a efektivní práci výzkumníka v terénu a přispěla tak velmi významným způsobem ke slávě Chicagské sociologické školy.

Vídeňská tvůrčí dílna Paula Lazarsfelda byla jen o něco později, na přelomu dvacátých a třicátých let, svědkem významné spolupráce výzkumníků a výzkumnic. Bylo to v době, kdy Paul Lazarsfeld zakládal *Výzkumný ústav pro aplikovanou hospodářskou psychologii (Wirtschaftspsychologische Forschungsstelle)*. V Lazarsfeldově vědeckém týmu pracovala již ve Vídni řada mimořádných žen. Zde prosadila své schopnosti jedna z nejznámějších výzkumnic, Marie Jahodová. Ta zde poprvé a poté svým celoživotním dílem prokázala, jak cenným přínosem sociologických poznatků může být detailní pohled sociálního psychologa, když jeho kvalitativní zjištění jsou zakomponována do celku kombinovaného empirického sociologického výzkumu spolu s neméně důležitými kvantitativně

charakterizovanými zjištěními. Byla to ona, kdo kodifikoval kvalitativní, ale spolu s Paulem Lazarsfeldem a Hansem Zeiselem i smíšená výzkumná uspořádání (*research design*) v oblasti výzkumu nezaměstnanosti a poté i vztahů v sociálních skupinách. Přispěla tak významným způsobem ke spolupráci sociální psychologie a empirického sociálního výzkumu.

Lazarsfeld si principy týmové práce i praxi vytváření smíšených badatelských skupin složených z výzkumníků a výzkumnic vzal s sebou i za oceán do USA. Jeho první centrum v Newarku v New Jersey stejně jako princetonský projekt výzkumu rozhlasu, který probíhal pod jeho vedením, byly svědectvím cenné úlohy žen v empirickém sociologickém výzkumu. Jednou z těch, které měly nesporně největší zásluhy na úspěších Lazarsfeldovy sociologické školy, byla Herta Herzogová. Svou prací na princetonském projektu výzkumu rozhlasu i na jeho pokračování v *Office of Radio Research* v počátcích čtyřicátých let při Kolumbijské univerzitě v New Yorku významně propojila akademický a aplikovaný empirický sociologický výzkum. Objevila a ustavila zaměřovaný rozhovor (*focused interview*) v jeho individuální i skupinové podobě jako integrální součást empirického sociologického výzkumu, a to jak v akademickém, tak i v aplikovaném komerčním výzkumném prostředí. Její další zásluhy pak zahrnují rozsáhlou spolupráci ve výzkumu reklamy, médií, výzkumu trhu i v dalších sférách komerčního sociologicky orientovaného výzkumu a expertního poradenství. Přitom se prosadila ve Spojených státech, Jižní Americe i v Evropě a své zkušenosti předávala nejméně další tři desetiletí.

Empirický sociologický výzkum zaznamenal po 2. světové válce nový rozvoj také v západní Evropě. Vznikaly zde nebo se obnovovaly výzkumné ústavy, byly vytvářeny nové měřicí postupy, metody a teorie. Také zde najdeme vynikající ženy pracující v empirické sociologii. Podrobně představíme alespoň jednu z nich, spoluzakladatelku *Institutu pro demoskopii* v Allensbachu, Elisabeth Noelle-Neumannovou. Vytvořila účinný model výzkumu a uskutečnila Lazarsfeldův sen, resp. cíl, aby se výzkumník veřejného mínění stal kronikářem současnosti pro budoucí generace (srov. Lazarsfeld 1950). Model výzkumu, který v *Institutu pro demoskopii* v poválečné Evropě prosadila a postupně cílevědomě vybudovala, se stal ideálem profesionálního pracoviště zachycujícího významné společenské procesy a povyšujícího je na součást rozsáhlejších společenských mechanismů, pravidelností a zákonitostí. Obohatila historii empirického sociologického výzkumu i teorii komunikačního výzkumu. Výzkumnou práci v *Institutu pro demoskopii* v Allensbachu organizovala tak mistrovsky, že její výsledky sloužily akademické sféře, komerční praxi, vrcholné politice

i potřebám masových médií. Přispěla k metodologii výzkumu veřejného mínění a současně byla vzorem profesionální medializace jeho výsledků.

Co mělo těchto pět žen společného? Co je spojovalo? Čím vynikly natolik, že je třeba na výsledky jejich práce upozornit? Proč je dnes třeba o nich psát, číst a přednášet? Všechny přispěly něčím významným k empirickému výzkumu, zejména k jeho metodologii. Ve své době všechny tvořily ve stínu svých daleko známějších mužských konkurentů či spolupracovníků a spoluutvářely jejich slávu a úspěchy. Je na čase ukázat jejich vlastní přínos.

Všichni historici empirického sociálního výzkumu bez rozdílu uznávají zásluhy tvůrce modelu *social survey* Charlese Bootha, a to beze sporu po právu. Jeho neutuchající badatelská aktivita trvající několik desetiletí od poloviny osmdesátých let až do druhé dekády dvacátého století a sedmáct dílů jeho fenomenálního díla *Život a práce londýnského lidu (Life and Labour of the People of London)* (Booth 1891, 3. vyd. 1902–1903) si jistě zaslouží úctyhodného místa v dějinách empirického sociálního bádání. Jen málokdo však dnes vzpomene na dnes již zapomenuté výsledky průkopnického hnutí *Social Survey* ve Spojených Státech, které na britské začátky Charlese Bootha bezprostředně navázalo. A zde je třeba připomenout zakladatelky tohoto hnutí v USA Florence Kelleyovou a její spolupracovnice a spoluautorky společensky jen trochu méně důležitého díla *The Hull-House Maps and Papers*, které vyšlo v Americe jen několik let po druhém vydání díla Boothova (Hull-House 1895).

Všichni absolventi sociologie znají tvůrce konceptu a vůdčího ducha zlatého období Chicagské sociologické školy Roberta Ezru Parka a mnozí také jeho mladšího druha Ernesta W. Burgessa – tvůrce teorie zónace ve světové sociologii města. Další sociologové vzpomenu na dodnes slavné monografie doktorandů Chicagské školy, Andersonovo *The Hobo*, Zorbaughův *The Gold Coast and the Slum*, Thrasherův *The Gang*, *The Taxi-dance Hall* Paula Cresseyho a další. Ale ve stínu těchto mužů nezištně pracovala tvůrkyně metodologických postupů jejich terénních výzkumů, dodnes téměř neznámá metodoložka Chicagské školy Vivian Marie Palmerová. Ta svou učebnicí empirické výzkumné práce v terénu a svým učitelským působením jako klíčová školicí pracovnice těchto doktorandů zajistila kvalitu jejich výzkumů, a tedy také slávu Chicagské sociologické školy.

Každý sociolog, který se zabývá dějinami empirického sociologického výzkumu, narazí na metodologa vídeňské, princetonské i kolumbijské etapy rozvoje empirického sociologického výzkumu, Paula F. Lazarsfelda. Jen málokdo, s výjimkou rakouských sociologů, si uvědomí význam

první Lazarsfeldovy manželky, spoluautorky dnes již slavného *Marienthalu*, sociální psychologky Marie Jahodové. Její zásluha na kvalitativních částech tohoto empirického výzkumu, ale i mnoha dalších výzkumů nebývá dostatečně připomínána. Přitom Marie Jahodová je tvůrkyní, hlavní autorkou a editorkou jedné z nejlivnějších a v poválečné historii nejčastěji využívaných učebnic sociologických metod a výzkumné práce v empirické sociologii (Jahoda, Deutsch & Cook 1951).

Všichni psychologové znají Hadleyho Cantrila, profesora Princetonské univerzity. A všichni sociologové znají Roberta K. Mertona, autora významných sociologických teorií. A právě ve stínu těchto slavných mužů se odvíjela výzkumnická kariéra Herty Herzogové, jedné z nejoriginálnějších tvůrkyň akademického i komerčního empirického sociálního výzkumu. Jen málo je známo o autorství a originálním přínosu Herty Herzogové rozvoji výzkumné metodologie. A přitom právě ona, Herta Herzogová, měla významný podíl na vynálezu (či invenci a zavedení do praxe) modelu bleskových „hasičských projektů“ (*firehouse projects*) (spolu s manželem Paulem Lazarsfeldem, jemuž tuto zásluhu nikdo neupírá). Zároveň je na základě nesporných archivních dokladů Herta Herzogová také nejvýznamnější autorkou výzkumu a knížky *Invaze z Marsu (Invasion from Mars)* o reakcích milionů Američanů na vysílání rozhlasové dramatisace Orsona Wellese podle slavného románu H. G. Wellse *Válka světu*. Ona měla být hlavní autorkou, nikoli slavný psycholog Hadley Cantril. Právě tak vděčí sociologové, výzkumníci trhu, médií či veřejného mínění Hertě Herzogové za vynález metody zaměřovaného rozhovoru (*focused interview*), přímého předchůdce dnes známé metody *focus groups*. Herzogová zaměřované interview objevila a prvních několik let od roku 1938 až do prvních let 2. světové války je využívala a tvůrčím způsobem rozvíjela. Za kodifikaci této metody a její zavedení v akademickém světě dodnes sklízí slávu Robert K. Merton stejně jako za článek v *American Sociological Review*, publikovaný s Patricií L. Kendallovou, následovnicí Herty Herzogové (Merton a Kendall 1946), dále pak za manuál k této metodě vydaný o deset let později (Merton, Fiske a Kendall 1956). Tím, kdo zaměřovaný rozhovor na základě svých pětiletých zkušeností uvedl do daleko širšího používání v komerčním výzkumu reklamy, médií a trhu, byla Herta Herzogová. A tedy i dnes slavná a často používaná metoda *focus groups* vděčí za svůj objev a první krůčky právě jí. Ani zde však historie na její zásluhy nepamatuje.

Kdo zastínil Elisabeth Noelle-Neumannovou? Její příběh je podstatně komplikovanější. Přesto obecné povědomí o jejím významu pro empirický sociologický výzkum zdaleka neodpovídá jejím zásluhám.

Začínala jako novinářka v totalitním Německu za 2. světové války. Výzkum veřejného mínění studovala ještě před válkou u George Gallupa ve Spojených státech. To, že byla spolu se svým manželem Erichem Peterem Neumannem zakladatelkou prvního nového ústavu pro výzkum veřejného mínění v poválečném Německu, kterým se stal právě jejich *Institut pro demoskopii* v Allensbachu, ví asi málokdo. Že významně pomohla známosti a rozšíření prvního sociografického výzkumu ve Střední Evropě, *Marienthalu* Paula Lazarsfelda, Marie Jahodové a Hanse Zeisela tím, že se zasadila spolu se svým manželem o jeho obnovené německé vydání v roce 1959 a o jeho anglické vydání v letech 1971 a 1974, se již patrně ke čtenářům dostalo. Avšak to, že její reprezentativní časové řady výzkumů veřejného mínění a její důvěryhodné předvolební průzkumy, doplněné teoretickým vhledem a mimořádným metodologickým citem pro empirická data, měly významný vliv na politický úspěch Konrada Adenauera v padesátých letech a o mnoho později nemenší vliv na politickou kariéru Helmuta Kohla, a to přesto, že vždy zůstávala striktně mimo politiku, vědí jen němečtí specialisté. Snad jen ve stínu těchto slavných mužů bychom mohli přehlédnout významnou spolutvůrkyni jejich politických úspěchů. Měření názorového vůdcovství Paula Lazarsfelda a názorového vlivu Roberta K. Mertonova převedla na spojitou stupnici, je tedy tvůrkyní PS-škály síly osobnosti (Jeřábek 2003). Nejpravděpodobněji je známa pro své autorství teorie spirály mlčení. Místo mezi vynikajícími ženami sociologického výzkumu, o jejichž zvýraznění se tato knížka zasazuje, si však Elisabeth Noelle-Neumannová zaslouží pro všechny své zmíněné vědecké aktivity.

Kapitola 1: Hull-House Maps and Papers a Florence Kelleyová

Na počátku empirického výzkumného snažení sociálních věd, tedy na přelomu devatenáctého a dvacátého století, se setkáváme s ženami jakožto sociálními výzkumnicemi nejprve v rámci hnutí *Social Survey*. Brzy poté, co v letech 1889 až 1891 začal Charles Booth se svým výzkumným týmem zveřejňovat výsledky svého zkoumání chudoby obyvatel východní části Londýna, aktivní charitativní pracovnice v americkém Chicagu začaly také zkoumat téměř stejnými metodami chudobu, nezaměstnanost a národnostní složení zanedbané oblasti města poznamenané masivním přistěhovalectvím, většinou z Evropy. Marjorie DeVaultová charakterizovala reformátorky amerického hnutí *Social Survey* jako sociologické výzkumnice, které „zkoumaly v detailním záběru podmínky chudoby, aby vzbudily veřejný zájem, vyvolaly morální znepokojení a zlepšily podmínky chudoby“. Používaly přitom kvalitativní i kvantitativní metody (DeVault 2007, s. 158). Velmi rychle rostoucí Chicago začalo trpět řadou sociálních problémů. A tyto problémy a nesnáze se v zásadě koncentrovaly do nejhudších oblastí, kam také z řady vzájemně se doplňujících důvodů přicházeli noví obyvatelé, přistěhovanci z Evropy. Neznali jazyk, obtížně sháněli obživu, někdy byli bez práce, a byli tedy často chudí. Stěhovali se do oblastí, v nichž už bydleli obyvatelé mluvící stejným jazykem, sdílející stejnou kulturu, vyznávající stejné náboženství, mající stejný původ, patřící ke stejnému etniku. Ne vždy se dobře přizpůsobovali životu v nové vlasti.

Všimneme si tehdejšího, patrně nejznámějšího projektu usilujícího o proměnu zanedbaných oblastí velkoměsta – projektu, který vyústil v kolektivní publikaci *Hull-House Maps and Papers* (1895). Jednalo se o soubor esejů, které se všechny vztahovaly k nevelké čtvrti Chicaga *The Nineteenth Ward*, na níž bylo možno přehledně ukázat, jak národnostně pestrá je skladba zdejšího obyvatelstva a jak výrazně se liší příjmy jed-

notlivých rodin. K názornému předvedení těchto rozdílů byly použity dvě dosti rozměrné barevné mapy, do nichž autorky pečlivě zanesly údaje z provedeného sociálního průzkumu.

Komunitní centrum Hull-House

Autorkami publikace a členkami výzkumného týmu byly obyvatelky komunitního centra umístěného v jedné z nejzanedbanějších čtvrtí Chicaga. Zakladatelkou tohoto střediska *Hull-House* byla Jane Addamsová. Již v roce 1887 si pronajala jedno patro budovy od její majitelky Helen Culverové a založila zde jeden z prvních komunitních domů (*settlement house*). Takové budovy v zanedbaných čtvrtích velkoměst vznikaly jako místa pomoci chudým, přistěhovalcům či lidem v nouzi postupně ve všech velkoměstech Spojených států. V roce 1891 jich bylo v celých Spojených státech šest, v roce 1897 již sedmdesát čtyři a v roce 1910 již více než čtyři sta (Kish Sklar 1991, s. 115). Společnicí Jane Addamsové již v prvních letech byla Ellen Gatesová Starrová a mezi stálé obyvatelky sídla a spolupracovnice patřily ještě Agnes S. Holbrooková, Julia Lathropová, Grace Abbottová, Lilian Waldová, Alzina P. Steversonová a další. Jednalo se o společenství žen, které spojovala především charitativní činnost pro obyvatele čtvrti. Koncem roku 1891 se k obyvatelkám Hull-House v Chicagu přidala také Florence Kelleyová. Absolventka Cornellovy univerzity přišla z New Yorku a měla za sebou již zkušenost z Evropy i ze spolupráce s federálním úřadem práce. Byla to pravděpodobně její idea, využít data sbíraná pro účely federálního statistického šetření státu Illinois pro publikační projekt komunitního centra Hull-House.

Vzorem pro autorky z Chicaga bylo právě vydané dvoudílné druhé vydání dnes slavné publikace Charlese Bootha *Život a práce londýnského lidu* z roku 1891 (Booth 1891). Pro inspiraci amerických charitativních pracovníků bylo pravděpodobně dosti důležité, že druhý díl této rozsáhlé publikace již obsahoval přehledné mapy chudoby londýnského East Endu. Florence Kelleyová jako inspektorka Úřadu práce státu Illinois měla přístup k datům sbíraným v rámci statistického šetření, které se týkalo práce dětí, chudoby a nezaměstnanosti. V této souvislosti a za vydatné pomoci Jane Addamsové a ostatních představitelky charity vznikl – patrně na popud Florence Kelleyové – projekt, který nejenže využíval sbíraná data, ale směřoval ještě dále. Celý projekt i jeho výsledky bylo možno zařadit do aktivit, pro něž je užíváno označení *Social Survey*. Vybrané údaje o obyvatelích oblasti slumu přilehlého ke komunitnímu